

Liefde faalt nooit

LIEFDE FAALT NOOIT

ANKIE INGELS

*Met dank aan al mijn lieve vrienden en familie die mij
hebben ondersteunt om dit boek tot stand te brengen.*

Copyright © 2025 Ankie Ingels
Cover: Jorick Serto
Binnenwerk: Bert Holtkamp
ISBN: 978 94 038 4024 6
Alle rechten voorbehouden.

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een ge-
automatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of
op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opna-
men of op enige andere manier zonder voorafgaande Schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.*

Hoofdstuk 1

HET LEVEN VAN TOM

HET GEZIN

Tom werd geboren als derde kind in een arm gezin. Ze woonden in een eenvoudig huisje, vlak bij de haven van Vlissingen. Zijn zus Marja was zes jaar ouder en nam vaak de taak van hun moeder over. Ze was strenger dan haar moeder en je moest doen wat ze zei, anders stuurde ze je zonder pardon naar de schuur om je straf uit te zitten. Ze had vaak een kort lontje.

Later, toen Tom zelf vader werd, kreeg hij pas respect voor haar. Het moet geen gemakkelijke taak zijn geweest, de verantwoordelijkheid die ze moest dragen voor het hele gezin, dat bestond uit vier kinderen en hun vader en moeder. Koen, Toms oudste broer, ging zijn eigen weg. Hij was een rustig type en maakte zich nergens druk over.

Vader zei altijd: 'Laat onze Koen maar gaan, die komt er wel.' Hij was het buitenbeentje. Dan was er nog Piet, de jongste, met zijn brutale mond, vanaf zijn puberteit zat hij altijd achter de meiden aan. Vader was er niet tegenop gewassen. Moeder zat regelmatig te huilen, omdat ze ten einde raad was.

Vader werkte in de haven waar het werk zwaar was. Hij moest de containers legen die van de schepen kwamen. Er waren vaak geen karren genoeg en dan moesten de zware stalen boxen met de hand gesjouwd worden. Tom ging weleens mee met zijn vader en bewonderde zijn grote, stevige spierballen. Hij was er zeker van dat hij die later ook zou krijgen.

Dan zei hij tegen zijn vader: 'Later als ik groot ben, kom ik bij jou in de haven werken.'

Pa was trots op zijn zoon omdat hij altijd positief was en altijd lachte.

Het gezin moest de eindjes aan elkaar knopen. Het waren moeilijke tijden. Moeder maakte alle kleding voor de kinderen zelf. Soms werden er schoenen gekocht, maar dan wel tweedehands. Ze deed haar uiterste best om haar kinderen alle liefde te geven die ze nodig hadden. Tom speelde veel buiten met de kinderen uit zijn straat en kon het met iedereen goed vinden. Als er ruzie was, was hij degene die de klappen opving. Tom was van niemand bang.

SINTERKLAAS

Het is 5 december. Vol spanning staan alle kinderen uit de Petrusbuurt te wachten tot Sinterklaas op zijn paard verschijnt, vergezeld door zijn Pieten. De Sint rijdt elk jaar dezelfde route. Tom heeft zich extra vroeg opgesteld en staat in de straat te wachten om de Sint te verwelkomen. Er staan 52 huizen in de straat en er wonen 142 kinderen. Tom heeft ze weleens geteld. Als hij de Sint aan ziet komen, roept hij alle kinderen uit zijn straat erbij: 'Hij komt eraan!'

Dan gebeurt er iets heel onverwachts: de Sint rijdt door naar de volgende straat. Zijn vader die naast hem staat, roept: 'Wat is dit nou? Hij slaat onze straat over. Dat gaan we niet pikken. Rennen allemaal, erop af!' buldert hij. Dan begint iedereen te rennen. Twee Pieten zien de menigte op zich afstormen.

'Kijk uit, 'Ze vallen ons aan! roepen ze geschrokken.

Vaders, moeders en alle kinderen lopen op de Sint af. Ze trekken aan zijn mantel en een vader geeft hem een flinke tik tegen zijn mijter. De rode mijter valt van zijn hoofd en rolt onder het paard.

‘Zo, die is hij ook kwijt,’ roept één van de grotere kinderen. ‘We zullen je een lesje leren om zomaar onze straat over te slaan, wij hebben ook recht op cadeautjes en pepernoten.’ De goedheiligman schrikt zo hevig dat hij wankelt in het zadel. Hij krijgt een klap tegen zijn been, verliest zijn evenwicht en smakt tegen het betonnen wegdek. Hij voelt dat zijn schoenen worden uitgetrokken. Zelfs zijn sokken vliegen door de lucht en belanden aan de overkant van de straat. Het paard wordt in bedwang gehouden door één van de pieten. Een andere piet, die de Sint probeert te bevrijden, krijgt een paar klappen. Er ontstaat een complete vechtpartij. Er wordt gegild en iedereen rent in paniek een willekeurige kant op. Uiteindelijk blijven de pieten achter en de Sint ligt weerloos op de grond. Een lange straal bloed loopt uit zijn neus en mond. Ook ligt zijn linkerbeen scheef. Tom verstopt zich bij een huis achter een stenen muur. Hij hoort een ambulance aankomen. Hij kijkt om het hoekje van de muur en ziet hoe de Sint op een brancard in de ambulance wordt geschoven. Tevens heeft één van de pieten een wond aan zijn hoofd. Ook hij stapt in de ambulance. Met volle vaart en onder luid sirene rijdt de ziekenwagen de straat uit. Terneergeslagen loopt Tom naar huis en denkt:

‘Poeh, wel heftig.’ Vader staat in de deuropening en geeft Tom een schouderklopje: ‘Goed gedaan, jongen, ze moeten weten dat wij ook bestaan.’

‘Maar pa...’, stamelt Tom.

‘Stil jongen, het kon niet anders,’ en hij kijkt Tom met een strenge blik aan.

Die nacht droomt Tom dat hij wordt opgepakt door de politie. Badend in het zweet wordt hij wakker van geschreeuw buiten. Slaperig loopt hij naar het raam en ziet een Sint op zijn paard met pieten erbij, die rondlopen in politie-uniform. Met een schok is hij klaarwakker en rent hij de trap af naar beneden. Het paard loopt langs de huizen en bij elk huis laat de Sint het paard even stoppen. Eén voor één komen de kinderen met hun ouders hun huis uit. De kinderen stralen en roepen:

‘Hoera voor de Sint en zijn pieten.’ Er worden pepernoten en kleine cadeautjes uitgedeeld. Ook Toms vader staat tussen de menigte en zegt tegen zijn zoon: ‘Kijk jongen, de actie van gisteren heeft toch wat opgeleverd, ze zullen ons nooit meer overslaan.’ Vader geeft zijn zoon een flinke omhelzing.

Tom lacht. ‘Ja, pap, je hebt gelijk.’

WERKEN

De tijd verstreek en vader kon het zware werk in de haven niet meer aan. Hij kreeg rugklachten en door de dokter werd geadviseerd dat hij niet meer mocht werken. Toch zette hij door, sloeg dan met zijn vuist op tafel en bulderde: ‘Er moet toch eten op tafel komen!’ Door zijn frustratie kreeg hij een alcoholprobleem en werd vaak agressief als hij te veel gedronken had. Tom werd bang van zijn vader – bang dat hij zijn moeder iets aan zou doen. Hij sloot zich vaak op in zijn kamer met de deur op slot. Er was elke dag spanning en stress in huis.

Tom werd ouder en na de basisschool kreeg hij een baantje bij de groenteboer om de hoek. Hij had het daar helemaal naar zijn zin. Hij moest al zijn verdiende geld afgeven aan zijn moeder zodat zij er boodschappen mee kon doen. Hij was tevreden en het gaf hem voldoening dat hij zo zijn steentje bij kon dragen in het gezin.

Het werken bij de groenteboer werd steeds zwaarder. Tom kreeg er meer taken bij. Hij moest vaak alleen de winkel runnen en ook elke dag de administratie doen. De eigenaar kwam elke dag later in de winkel en op het laatst alleen nog om de winkel te sluiten. Natuurlijk was Tom trots dat zijn baas zoveel vertrouwen in hem had om de winkel aan hem over te laten.

Het was acht uur in de ochtend en Tom wilde net zoals andere doordeweekse dagen de winkel openen. Tot zijn verbazing zag hij dat het slot geforceerd was: er was ingebroken. Hij gaat naar binnen, één grote ravage, alle kratten met de groenten van de vorige dag lagen over de grond verspreid. De schappen waar de blikgroenten mooi gerangschikt stonden, waren omver getrokken. De kassa lag ondersteboven, met al het geld eruit, op wat muntstukken na. ‘Geen paniek,’ sprak Tom tegen zichzelf. ‘Nu eerst de politie bellen.’ Met zijn mobiele telefoon belt hij de politie en legt de situatie uit.

‘We komen eraan, meneer, wilt u overal afblijven en niets verschuiven zodat er geen sporen uitgewist kunnen worden?’

‘Jazeker, meneer, ik zal de winkel sluiten zodat er geen klanten naar binnen komen.’ Tien minuten later stopt er een politieauto voor de winkel. Een politieman en -vrouw, allebei gezet van postuur stappen uit. Tom ziet ze al aankom-

men en loopt ze tegemoet.

‘Wat is er precies gebeurd, jongeman?’ vraagt de politievrouw. ‘Ik wilde de winkel openen en zag dat het slot geforceerd was, ik dacht meteen aan een inbraak.’

‘Ahum, ja natuurlijk,’ vult de politieman aan. ‘We zullen eens gaan kijken en de schade opnemen. Wie is de eigenaar, kan je die bellen en hem vertellen wat er gebeurd is?’

‘Ja, ga ik meteen doen, meneer.’

Tom belt zijn baas, en krijgt een slaperig antwoord:

‘Ik zal meteen komen.’

De politie neemt alvast de schade op en kijkt verder naar sporen.

‘We wachten nog even op je baas, dan kunnen we alles even doornemen,’ zegt de politievrouw.

Maar twee uur later is de winkeleigenaar er nog niet.

‘Dit duurt ons te lang, we kunnen hier niet blijven wachten, we moeten weer verder,’ sprak de politieman. ‘Sluit de winkel maar voor de rest van de dag, dan nemen wij morgen contact op met je baas. We hebben nu ook zijn telefoonnummer.’ Tom zegt de politie gedag, hij sluit de winkel en rijdt op zijn fiets naar huis zo snel hij kan. Toch vreemd dat Jan -zo heet de winkeleigenaar- niet is gekomen. Thuis vertelt hij het hele verhaal aan zijn moeder die al bezig is met het avondeten. ‘Wacht het maar af, jongen, je hebt het goed gedaan. De politie zal zeker contact met je opnemen zodra ze meer weten. Ik zal een kopje thee voor je zetten.’ *Wat is ze toch lief*, dacht Tom en hij voelt zich meteen al een stuk beter. En inderdaad, het is afwachten. De volgende dag, laat in de middag, wordt er gebeld. Het is de politievrouw van gisteren. Tom moet naar het bureau komen. Even gieren de zenuwen door zijn lijf. Zijn hart klopt in

zijn keel. Een angstige gedachte schiet door zijn hoofd: *Zou hij verdacht worden?* Hij springt op zijn fiets en rijdt zo snel hij kan. Zijn fiets staat nog buiten, half tegen de muur geparkeerd en deels op de grond. Met volle vaart rijdt hij naar het politiebureau.

Zijn moeder roept hem nog na: 'Uitkijken, jongen!'

Maar Tom hoort niets meer en is met zijn gedachten bij de winkel. Op het bureau doet de politievrouw de deur voor Tom open.

'Ga daar maar zitten,' en ze wijst een stoel aan in een aparte kamer waarvan de deur open staat. 'Wil je wat drinken, cola?' Tom antwoord: 'Ja, graag.'

Ze komt terug met een tot de rand toe gevuld glas en zegt terwijl ze het glas voor Tom neerzet: 'Er is in een korte tijd veel gebeurd.' En ze begint te vertellen: 'We zijn erachter gekomen dat je baas diegene is die de inbraak heeft gepleegd.' Tom kijkt vol verbazing naar zijn te volle glas cola. Hij begrijpt er niets van. Ze vertelt verder: 'De sporen die we gevonden hebben, vooral die op de kassa, zijn van hem. En de verzekeringspapieren lagen overal, die was hij aan het doornemen. De reden dat hij niet kwam, die dag van de inbraak, maakte hem ook verdacht. Kortom, hij wilde van de verzekering geld los zien te krijgen voor de inbraak. Slim bedacht, maar de politie is net even slimmer, we houden hem voorlopig hier totdat hij alles bekend heeft en hij kan nu ook definitief zijn winkel sluiten.' Ze gaat verder: 'Voor jou is er ook geen werk meer in de winkel, maar voor zo'n baas wil je ook niet werken, neem ik aan.'

Tom schudt zijn hoofd en zegt: 'Nee, dat wil ik zeker niet.'

'Ik hoop dat je gauw een nieuw baantje vindt, ik moet nu

verder aan het werk en ik wens je het allerbeste.'

Tom drinkt zijn glas leeg, bedankt haar, haalt zijn fiets van het slot en rijdt deze keer in een rustiger tempo naar huis.

Hij vertelt het hele verhaal avonds aan tafel. Marja, Koen en Piet zitten met grote oren te luisteren en vinden het maar wat spannend.

'Wel jammer voor je, dat je nu geen werk meer hebt,' zegt Marja, waarop Piet antwoordt: 'Hij komt wel weer aan de bak, hij heeft z'n bekkie mee.'

DE WIJNFABRIEK

In de dagen die erop volgden is Tom alleen maar bezig met solliciteren. Het is niet makkelijk en de werkloosheid is hoog. De banen liggen niet voor het oprapen. Bovendien wordt bij veel baantjes om een diploma gevraagd maar dat heeft Tom niet. Hij geeft echter niet op en blijft optimistisch. Na zes weken staat de teller al op meer dan vijftig sollicitaties. En dan verschijnt die ene brief op de deurmat... Tom maakt hem open en leest dat er werk voor hem is bij de wijnfabriek. Jubelend loopt hij naar buiten en danst rond het huis. Hij kan over twee dagen al beginnen. Wat is hij blij!

De fabriek staat twintig kilometer van zijn huis, maar Tom staat daar nog niet bij stil. Zijn moeder is diegene die hem erop wijst hoe hij op zijn werk moet komen. Tien kilometer is te ver om te lopen. Tom heeft maar twee dagen de tijd om dit te regelen. Hij belt zijn beste vriend Peter op. Peter is vijf jaar ouder dan hem, heeft veel vrienden en weet overal raad op. Tom vertelt over zijn nieuwe baan en